انواع عکاسی

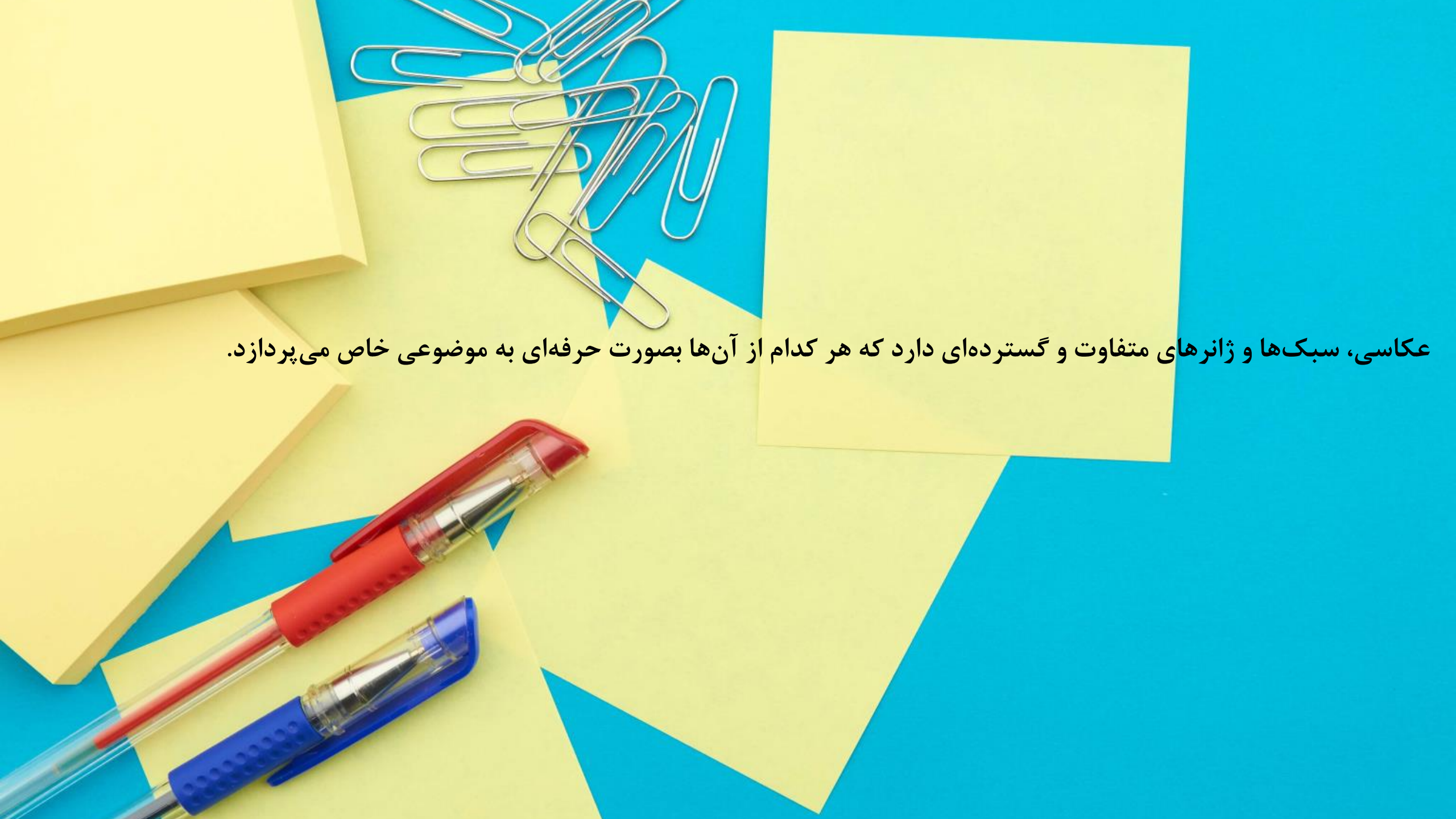

عکاسی، سبک‌ها و ژانرهای متفاوت و گسترده‌ای دارد که هر کدام از آن‌ها بصورت حرفه‌ای به موضوعی خاص می‌پردازد.

عکاسی مفهومی-Conceptual photography

عکاسی مفهومی از جنبش هنر مفهومی در اواخر دهه ۱۹۶۰ میلادی به وجود آمد.

عکاسی مفهومی سعی دارد آنچه در ذهن عکاس است را به تصویر بکشد و ذهن بیننده را به فکر وادار کند.

عکاسی مفهومی یک فرم پیشرفته‌تر از ابراز احساسات هنرمندانه است که عکاسی را در زمره هنرهایی مانند نقاشی، شعر و موسیقی در می‌آورد.

عکس‌های همه سبک‌های عکاسی می‌توانند در این دسته قرار گیرند به شرطی که مفهومی خاص را به بیننده القا کنند.

عکاسی از کودکان/ خانواده- Baby/family photography

در عکاسی از کودکان/ خانواده آن سعی عکاس بر این است که موقعیت و حالات مختلف کودک و خانواده اش را به تصویر بکشد و برای ثبت لحظه‌ای زیبا اعضای خانواده دور هم جمع می‌شوند.

عکاسی ماکرو-Macro Photography

در سبک عکاسی ماکرو یا عکاسی از نمای نزدیک، عکاس به سراغ موضوعاتی، چون: حشرات، گل ها، قطره‌های آب و... می رود.

عکاس به قدری به آن‌ها نزدیک می‌شود که تمامی اجزایی که شاید با چشم غیر مسلح دیده نشوند را به تصویر بکشد.

برای این سبک از عکاسی، لنزهای خاصی وجود دارند که امکان زوم بالا روی سوژه را به عکاس می‌دهند.

همچنین استفاده از فلاش ویژه در این سبک کاربرد خوبی دارد.

عکاسی مـُد –Fashion photography

این سبک را می توان نوع دیگری از عکاسیِ تبلیغاتی دانست که زیبایی شناسی هم در آن دخیل است و اساس و شالوده آن لباس، انواع پوشاک، لوازم تزیینی و زیبایی‌های بصریِ انسان است. عکاسی مد از سبکهایِ پرخرج است چرا که به تجهیزات و مُدل‌های حرفه‌ای و متعلقات آن نیاز دارد و البته از سودآورترین انواع آن هم هست.

در این سبک عکاسی معمولا از لنزهایِ تِله (لنزهایی با زاویه دید باریک برای فواصل دور) استفاده می شود. گاهی در این سبک از عکاسی تلاش بر این است که علاوه بر تأکید روی عناصر زیبایی، فضای سیاسی و اجتماعی هم نشان داده شود.

عکاسی خیابانی – Street photography

ممکن است دشوارترین تعریف از سبک، مربوط به عکاسی خیابانی باشد! این سبک را نمی توان از دیگر سبک‌ها جدا دانست. ولی در کل می توان گفت: این سبک عکاسی عبارت است از عکاسی از روزمرگی هایِ جامعه و اتفاقات ریز و درشتی که نظرِ عکاس را به خود جلب کرده است. عکاسی خیابانی را می‌توان زیرشاخه عکاسی مستند دانست که در آن گاهی با شوخ طبعی و یا لحن کنایه آمیز پیامی سیاسی و یا اجتماعی منتقل می‌شود، که در این حالت به عکاسی مستند نزدیک می‌شود.